

τεχνους, από δυο φίλους μου,—ποιητής κι ο ένας, κι ο άλλος,—πρώτα μια μετάφραση του «Αγαμέμνονα» του Αισχύλου, κ' ύστερα μια μετάφραση της Σοφοκλείας «Αντιγόνης». Τὰ σύνορα του άρθρου τούτου δὲ μὲ ἀφίνουν νὰ μιλήσω, καθὼς θὰ ἔπρεπε, καὶ γιὰ τὰ δυὸ ἀκούσματα. Μὰ τί μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγγίξῃ ἀπὸ ἕνα τέτοιο ἀκούσμα, παρὰ μιὰ γενικὴ ἐντύπωση, πρῶτα πρῶτα, ποῦ φτάνει νὰ παρασταθῇ μὲ δυὸ λόγια γενικώτατα: Ὑστερα θάρθουν ἡ σκέψη, καὶ τὰ φιλολογήματα τῆς κριτικῆς. Μὰ ἴσα ἴσα δὲ βρίσκω εὐκόλα δυὸ λόγια ποῦ νὰ τὸ παρασταίνουν ἀπλὰ καὶ σωστὰ ὅ,τι τότε αἰσθάνθηκα. Καὶ τὰ δυὸ ἔργα, στὴν ποιητικὴ μας γλῶσσα. Καὶ τὰ δυὸ, ἄμοικστα πολὺ μεταξὺ τους, ἔμοιαζαν τὸ καθένα μὲ τὸν πατέρα πὺ τὰ μαστόρεψε. Ὁ «Αγαμέμνων» εἶχε ὅλη τὴ μελετημένη, ρυθμικὴ καὶ γλωσσικὴ ἁρμονία, μιὰ καινούρια σὺν ἀλεξανδρινῇ, ἃ; τὴν ποῦμε, σοφία, ἀντιλαλημένη ἀπὸ τοὺς Καλλίμαχους καὶ τοὺς Ἀπολλώνιους, μιὰν ἀριστοκρατικὴ μεγάλη καὶ κάπως δυσκολοπλησίαστη χάρη, γιὰ τὸν καθένα.

Ἡ «Αντιγόνη» εἶταν ἄλλο πράμα. Εἶχε ὅλη τὴ χτυπητὴ, τὴν εὐκολονόητη, καὶ τὴν ἀφελέστατη ὁμορφίαν τοῦ δημοτικοῦ τραγουδίου. Γλῶσσα, ρυθμός, μέτρο. Κάτι αὐτοσχέδιο καὶ ὀρηκτικό, ποῦ καμιά φορὰ ἀντὶ νὰ τὰ ξεδιχλύσῃ, τὰ κόβει μὲ τὸ σπαθὶ τὰ ἐμπόδια. Μιὰ νέα, γιομάτη νιάτα, ζωηράδα καὶ γοργάδα καὶ ἀφροντισιά καὶ πίστη καὶ περηφάνια, ζωὴ. Κι ἀπέξω ὁ κόσμος ἀνυποψίαστος τὸ δρόμο του ἐξακολουθοῦσε. Οὐραζῶσαν ἐκλογικὲς διαδηλώσεις κάτου ἀπὸ τὸ δρόμο, καὶ ἀγνάντια σ' ἕνα κῆπο τὰ πουλιά συμφωνίαν ἐκτελοῦσαν βετχόβειες. Καὶ βασιλεὺς ὁ ἥλιος. Καὶ μέσα στὴν ψυχὴ μου κάποιος ἄλλος ἥλιος ὑψώνουνταν. Καὶ δὲν ἔξερα μὲ ποιὰ λόγια νὰ τὰς εὐχαριστήσω, τῶν Μουσῶν ἀγαπημένοι, ποῦ ἤρθατε τόσο συγκαταβατικὰ πρὸς ἐμένα γιὰ νὰ μὲ κεράσετε τὸ πιὸ πολύτιμο πιὸτὸ μέσα στὸ πιὸ ἀκριβὸ ποτήρι: τὴν ἀρχαία μας ποίηση μέσα στὴ νέα μας γλῶσσα!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ καλῆς οἰκογενείας, γνωρίζουσα τελείως τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Γερμανικὴν, ζητεῖ θέσιν παιδαγωγοῦ: ἀρά τινι οἰκονεία εἶτε ἐνταῦθα, εἶτε ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ γῶν ἐξωτερικῶν. Πληροφορίαι ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «Νουμά».

κουρδίση καλλίτερα τὸ λαρόγγι του. Ὑστερα, σὺν νὰ ζήλεψε λιγάκι τὸ Φῶτο, σὺν νὰ θυμῆθηκε κι' αὐτὸς τὰ νηῖα του καὶ τοῦρθε κέφι, ἔστριψε τὸ μουστάκι του, ἔβαλε στραβὰ τὸ φρεσάκι, καὶ μονομιξὲς πετάχθηκε ὀλόρθος.—Οὐλ' σ' τὸ χορὸ—φωναζοντας... Ἐβγαλε τὸ κεντημένο μαντύλι καὶ γιὰ τιμὴ ἔδωκε τὴν ἄλλη ἄκρη σ' τὴν Νικολάκαινα: πιάσανε μετὰ κι' οἱ ἄλλοι, θέλοντας καὶ μὴ, ἀπὸ τὰ ράσσα τοῦ παππᾶ ἕως τὴ φουφούλα τοῦ δασκάλου, κι' ἔτσι κατ' ἀπ' τὰ πλατάνια στρώθηκε σὲ λιγάκι ὁ χαδιάρικος συρτός με τὰ ὕλα του.

Παντρεύουν τὴν ἀγάπη μου
τὸ κάνουν γιὰ γιναῖτι μου...
Ἄρχισε ἡ γεμάτη, παλλικαρῖσια, φωνὴ τοῦ καπετάνιου καὶ λίγυσε ἡ δαχτυλιδένια μέση του καὶ στρίφτηκε μὲ χάρη σ' τὸ χέρι του τὸ μαντύλι.— Παντρεύουν τὴν ἀγάπη μου — ξανατραγουδῆσε ἡ μελωδικὰ φωνὴ τοῦ Φώτου κι' ἀκολούθησαν σ' τὸ τραγοῦδι δειλὰ κ' ἡ γυναῖκες, λιγύζοντας τὴ μέση καὶ γέρνοντας μὲ χάρη τὴν κεφαλὴ καὶ σὲ μικρὰ παιχιδιάρικα πηδημάκτα φανερόνοντας πιὸ θαρρετὰ καὶ τὸ πόδι.

Μὲ προσκαλοῦν καὶ σ' τὴ χαρὰ—
Βάστα, καυμένη μου καρδιά!
Ξακλουθοῦσε ὀλοένα τὸ πονετικὸ τραγοῦδι καὶ φτέρωναν τὰ πόδια τῶν λεβέντιδων καὶ σειώτανε τὸ

**Ο „ΝΟΥΜΑΣ”,
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ**

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κίσσκια τῆς πλατείας Συντάγματος, Ὁμοιοίας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλματρεῖον), Σταθμοῦ Ὑπουργείου σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια).

Ὁ „ΝΟΥΜΑΣ” δέχεται ἀπὸ τίς ἐπαρχίες καὶ τριμηνοὺς συνδρομητῆς, μὲ δυὸ δραχμῆς προπληρωτέες τὴν τριμηνία.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
Κ Α Ι
ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ**

ἔρχονται καὶ ὑπουργεῖα πέφτουν. Βουλῆς συγκροτοῦνται καὶ Βουλῆς διαλύονται, προγράμματα πολιτικὰ ξεδιπλώνονται καὶ προγράμματα πολιτικὰ κωρευλιάζονται καὶ ρίχνονται στῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρρο, καὶ ἡ τύχη μας καθόλου δὲν ἀλλάζει, κ' ὄλο τραβάμε ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο, κ' ὄλο κατακυλάμε χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας στὸ βάραθρο ποῦ τὸ πλαταίνουμε καὶ τὸ βαθαίνουμε χρόνια καὶ χρόνια τώρα μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια μας.

Τί κι' ἂν ἐπεσε ὁ Ράλλης; Τί κι' ἂν ἔρθῃ στὰ πράγματα ὁ Θεοτόκης, ἢ ὁ Δελνηγιάννης, ἢ ὁ Γιάνναρος τῆς «Ἐσπερινῆς», ἢ ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἀπὸ τοὺς οἰκοῦντας τὸν θαυμάσιο αὐτὸν τόπον; Τί κι' ἂν κληθῇ νὰ σχηματίσῃ Κυβέρνησι κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ κ. Σαμψάκος ἢ ὁ κ. Σακκουλές;
Τὰ πρόσωπα θὰλλάξουν, μὰ ἡ πολιτικὴ

κορμάκι τῆς Λεϊμονιάς, σὺν νηὶ κυπαρισσάκι, καὶ βροντοῦσαν τὰ γιουρντάνια σ' τ' ἀπάρθυνα στήθια τῆς, ποῦ τᾶχε στολισμένα γιὰ τὸ γάμο!
Μποῦμ! μιὰ πιστολιά σ' τὸν ἀέρα ἔδωκε τέλος σ' τὸ γιορνταμιλιδικὸ χορὸ, καὶ τὰ παλαμάκια, κι' ἡ φωναῖς καὶ τὰ γέλοια κἀνανε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ λημέρι... τρελλοκομετο! Ὡς καὶ τὰ πετούμενα, ποῦ σ' τὰ δειντὰ γλυκολαλοῦσαν, σῶπασαν καὶ φύγαν τρομαγμένα, σὺν κᾶτι κακὸ νὰ τὰ πλάκωσι.
— Καλὰ πάει, ὄρ' ἀδέρφια, ἡ δουλειὰ μας εἶπε ὁ καπετάνιος εὐχαριστημένος ἀπ' τὸ γλέντι του. Ἄει, ρὲ Γιωργούλα, νὰ ἴδῃς τώρα καὶ τὴν πλάτη, μπᾶς καὶ μᾶς βγοῦν ξινὰ τὰ γέλοια...
— Γάμο μολογᾶ ἡ πλάτη—εἶπ' αὐτός, κυτάζοντας σ' τὴν ἀντηλιά μὲ προσοχὴ μιὰ πλάτη, καλὰ καλὰ καθαρισμένη.
— Γιὰ νὰ ἴδῃ καὶ γῶ—εἶπε ξανὰ ὁ καπετάνιος, πέρνοντας τὴν πλάτη ἀπ' τὰ χέρια του.— Ἄ! μωρ' ἀλήθεια γάμος μολογίεται καὶ θὰ γίν'! μὰ τὴν Παναγιὰ θὰ γίν'!.. Πῆς μ' ἀφεντικό, ἡ τσοῦπα σ' ἡ Λεϊμονιά εἶν' ἀρραβωνιασμέν' ἀγαπάει γιὰ κανένα;
— Ὅχι, μὰ γιατί ρωτᾶς;
— Ὑστερὶς θὰ σ' πῶ. Τώρα πάω νὰ φέρω μιὰ γύρα σ' τὰ κεραοῦλια. Χόρευε, κερὰ Μαρού, μᾶχε κι' ἔγνοια τοῦ σπιτιοῦ.

θὰ μείνῃ ἡ ἴδια πάντα. Αὐτὴ δὲν ἀλλάζει καὶ δὲν θὰλλάξῃ ποτέ. Γιατὶ μὲ τὴν πολιτικὴ αὐτὴ τὴν ὀλίγο Ραμπαγαδική, μὰ παραπολὺ Δημοκοπικὴ, μὲ τὴν πολιτικὴ τῶν ἀντιθαλάμων καὶ τῶν μικρορουσφετιῶν, μ' αὐτὴ τὴν πολιτικὴ ζυμώθηκαμε καὶ μ' αὐτὴ τὴν πολιτικὴ ἐφτίσαμε ἕως ἐδῶ ποῦ φτάσαμε καὶ μ' αὐτὴ θὰ καταλήξουμε ἐκεῖ ποῦ θὰ καταλήξουμε, ἀργὰ ἢ γρήγορα, μιὰ μέρα.

Εἶναι στιγμῆς, λιγιστὲς καὶ σπάνιες οἱ στιγμῆς αὐτῆς, ποῦ ἐλπίζει κανένας πῶς μιὰ Κυβερνητικὴ μεταβολὴ κᾶτι καλὸ θὰ φέρῃ, κάποιον καινούργιον πρόσωπον θαναδείξῃ ποῦ νὰ μπορέσῃ, ἂν ὄχι νὰ ξεβαλτώσῃ τὸ Ρωμαϊκόν, τοῦλάχιστον νὰ ὑπολεμῇ τὴν μισοπροσώπων καὶ βρωμοπροσώπων Δημοκοπία, τὴν πρώτη καὶ κυριώτερη ἀφορμὴ τῆς κακοτυχίας του. Λιγιστὲς ὅμως καὶ σπάνιες, ὅπως εἶπαμε, οἱ στιγμῆς αὐτῆς, γιὰτὶ ἀναλογίζεται κανεὶς τὰ περασμένα καὶ βλέπει πῶς κάθε Κυβερνητικὴ μεταβολὴ τίποτε ἄλλο δὲν κάνει, παρὰ νὰλλάξῃ τὰ κεφάλια ποῦ θὰ φορέσουν τὸν ἴδιον σκουῖφο πάντοτε, ποῦ κάποτε εἶναι στολισμένος μὲ κουδούνικια Ριγολέτου καὶ κάποτε βαμμένος σὲ κόκκινη νερομπογιά.

ΤΟ „Ν. ΑΣΤΥ”

τῆς περασμένης Δευτέρας ἐδημοσίευσεν τὰκόλουθα γιὰ τὸν «Νουμά» καὶ γιὰ τὸν περιφημο καὶ Πιεριαλγῆ Κλέωνα:

Ἐρχισε τελευταία μιὰ κριτικὴ ἔρευνα, ἡ ὁποία θὰ συντελέσῃ πολὺ εἰς κάποιον φιλολογικὸν ξεκαθάρισμα καὶ κάποιαν ποιητικὴν κατάταξιν. Οὕτως εἰς τὸν τελευταῖον «Νουμᾶν» δημοσιεύεται μιὰ κριτικὴ ἐπιφυλλὶς περὶ τοῦ «Ἡεραλγοῦ Κλέωνος», δηλαδὴ τοῦ κ. Κλέωνος Ραγκαβῆ, τῆς ὁποίας ὁ συντάκτης ἤλπισεν τοὺς ἐξῆς ἀθανάτους ποιητικούς μαργαρίτας:

Τοῦ κύκνου τοῦ ἐκπνέοντος τὰ μέλη
καλύπτει ἡ ἀγρίως ὑλακτοῦσα δίνη (sic)
(Ἐφιιάτης)

«Ὑλακτοῦσα δίνη», δηλ. τὸ στριφογύρισμα τοῦ νεροῦ ποῦ κἀνανε ὁ ἐκπνέων κύκνος, ὅταν κτυπᾷ τὰ πτερά του, τὸ ἀκούει ὁ κ. Ραγκαβῆς νὰ γαυγίξῃ! Χαρὰ σ' αὐτιά του! Ἢ εἰς προτιμᾶ εἰς τὴν γλῶσσάν του: Δόξα τοῖς ὠσίν του!

Δι' ἐν ἡφαίστειον πάλιν ὁ κ. Ραγκαβῆς λέγει τὰ ἐξῆς:
Μυκάται, τὰς ἀλύσεις διασπίσαν
(Πριγκήπισσα)

Καὶ αὐτοὶ οἱ θαυμαστῶς μουσικοὶ στίχοι:
Κομψὸς χαμὶ σπηῖδισμος· ἐγγὺς ἐσθῆς πλουσία

— Γιὰ νὰ σ' πῶ, ἄνδρα μου, εἶπε σιγανὰ ἡ Νικολάκαινα σὺν ἔφυγε ὁ καπετάνιος— τί τᾶχα νὰ συλλογιέται αὐτὸς ὁ σκιάς γιὰ τὸ κορίτσι; μπᾶς καὶ θαρρεῖ πῶς θὰ μοῦ τὸ κρατήσῃ σ' τὴ σκουληκοφωλιὰ του; κομμάτια γίνουμι μὰ δὲν τ' ἀφίνω καὶ ξέρε το!

— Ἐ εἶ! ἀναψες πάλι κι' ἐκόρωσε, Ντελῆ Μπελῆ! Δὲν τᾶχουν σὲ καλὸ οἱ κλέφταις νὰ μπερδεύωνται μὲ γυναῖκες καὶ μὴ χαλᾶς τὴν καρδιά σου. Κᾶτι βάνει ὁ νοῦς μου θαρρῶ πῶς εἶμι καλλίτερος προφήτης ἀπὸ σένα.

— Ἐγὼ ἕνα ξέρω, πῶς ἡ ἀραρτίαις μας δὲν τελειώσανε. Πᾶνε τὰ χρυσαφικά μου, πάει τ' ἔπι σου, τὸ καμαρωμένο, κι' ἔχεις ὄρεξι νὰ κἀνης παραγκιοζιλίκια μὲ τοὺς σκιάδες... ἀναίσθητος, ἀσυλλόγιστος ἄνθρωπος!

— Δόξα τῷ θεῷ ἀρχίσαμε τὴ λειτουργιά! Μὴ με τρῶς, ἀμάν!

— Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμα! Ὁ θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του...

— Μὴ με τρῶς, μπερὶ γυναῖκα, ἔτσι νὰ σοῦ δώσῃ καλὸ ἡ Παναγιὰ μας! Ὅ,τι ἔγεινε, ἔγεινε! Ἄν σκάσωμε θὰ φέρωμε πίσω τὰ πράμματα μας; Ἐγὼ νᾶμαι καλὸ καὶ ὄλα διορθώνονται...

— Καλὸ τί σκούζει ἔτσι αὐτὸς ὁ γέρος; μὴν ἀρχίσανε τῆς τυραγνίης;

Σατάν, ο Φαύστος σε καλεί. Σός, σός. είμαι! — Πλήν [πού σύ!!!

Και αυτή η τόσο ακριβής φράσις: Συνήθροζον εις άπερτίτους πανδαισίας ή τους μελωδικωτάτους και τόσο γλωσσικώς ακριβείς στίχους:

Ω! τής Έδემ έγνώρισε τας χαροπας έκστάσεις τής άρμονος ήδυπαθούς νυκτός έκείνης πάσης (Η' Απόκρως)

και τους άλλους:

Καθ' ός τή Βάχχψ έτεινεν ή Κύπρις τας άγκάλας πώς όλως έξηφάνιζε και τας καλλίστας άλλας "Οστις έννοεί τί σημαίνει ή τελευταία φράσις είναι άξιος να λάβη ως δώρον τή "Αλγη" του κ. Ραγκαβή, άποδεικνύοντα, ότι ή άνοησία ξεσπεί εις όλας τας γλώσσας και ότι, όπως ή δημοτική έχει τους βιαστές της, έχει και ή καθαρεύουσα τους ιδικούς της και ότι ήμπορεί να γίνεται κανείς γελοίος υπό πολλας μορφάς.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

της Άδιαντροπιζης κ. Μιστριώτης βγήκε και φώναξε τις προάλλες στη Φοιτητριά πώς ο «Χρονογράφος» της Λόντρας «έπεδοκίμασε» τή «εξυλαλλητήρια τους» και τή ρεζιλίκια τους, και λοιπόν «ό σκοπός τους επέτυχεν!» Αυτό φυσικά όποιος δεν διαβάσει Άγγλικές έφημερίδες θά τή πιστέψη. Η άλήθεια όμως είναι πώς μήτε γρή ο «Χρονογράφος» δεν ειπε για τή κίνηση, παρά ένα μόνο ξερό τηλεγράφημα πού του ήλθε από τήν Αθήνα.

Όποιος διάβασε τή κύριο άρθρο του «Manchester Guardian» δυό τρεις μέρες κατόπι, θά ειδη τί φοβερή κοροϊδία του πατούν τή Μιστριώτη και των Μιστριωτόπουλων όσοι ειπαν δική τους γνώμη στην Άγγλία.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ

ή εικόνα πού παρουσιάζε τις ημέρες αυτές τις κοίσεως τή σαλονί του κ. Κορδονάρχου, όπως τούλάχιστον μās τήν έχρωμάτισαν τή Δεληγιαννιά φύλλα.

Ό σεβαστός ήγέτης στη μέση και γύρωθεν όλ' οι έμπιστοι του κόμματος. Και να λέγη ό καθένας τή μακρύ του και τή κοντό του για τή Ράλλη, για τήν προδοσία, για τις Αύλικές μηχανοραφίες και για ό,τι του κατεβή στο κεφάλι του.

Κι' ό κ. Δεληγιάννης άλλοτε να μειδία και άλλοτε να όργίζεται, πάντοτε όμως νάχη κολλημένη στη χείρα του, σαν τσιγαρέτο, και μια μελενιά απάντησι για τόν καθένα, και ένα άχ! και βήχ! για τήν πατρίδα και για τους κινδυνεύοντες θεσμούς.

Δεν θά γλύτωνε ό κύρ Νικολάκης απ' τήν γκρίνια της, αν παρέκει ένας γέρος δεν άγρίευσεν κι' άρχισε να ξεφωνά, σαν τρελλός πού σφιχτοδέεται με βία. Άληθινά τυραγνίες άρχισαν. Σαν έφυγε ό καπετάνιος τ' άλλα τα κλεφτόπουλα με τή Φώτο παρβαγγήκανε σ' τόν πηδηχτό σ' τή τρία, και πότε τόνά πότε τή άλλο φτερωτό προσπέρασε, ό Γεωργούλας όμως ό κακός, πούχε πάντα χαρά να τυραννή τους άλλους, βρήκε τόν καιρό να βγάλη τή άχτι του!

— Η πλάτ' μολόησε πώς θά γίν' γάμος κι' ού καπετάνιος ώρκίσθηκε να γίν'! Άει, μουρή γρηά, σήκου να σή παντρέψ' με τού γέρο! Σήκου γρήγορα να σε φλήσ'!

Η κακομοίρα ή γρηά, πού με τόσο πόνο περσπισθήκε τή δάσκαλο, άνοιξε σαν χαζή τή στόμα στόμα της κι' έδειξε... πώς κανέν' από τή νυφική δεν της έμενε! Η αστισμένη της ματιά κίλλησε με τρόμο σ' τή μάτια του κλέφτη, σαν νάθελε να μπή σ' τήν ψυχή του, να μάθη τί τάχα χειρότερο της έμελλει!

— Άει, μουρή παληόγρηα, σήκου! Μωρ' άκόμα; Η γρηά, σαν ειδη τή χερούλα του κλέφτη να σηκώνεται κατ' επάνω της, σαν ειδη τήν άγρεμμένη ματιά του να πετάη σπύθαις, δεν έχασε καιρό! Τή κάτω κάτω της γραφής τί θά πάθαινε μ' ένα φιλήμα: Ητανε... όγδόντα χρονών κι' ειχε τριάντα

Τι κρίμα να μην έχομε κάθε βδομάδα Έπουρική κρίσι για νάκομεί τις έξυπνάδες του Λέοντος της Καρκαλούς και να συγκινούμεθα με τή δάκρυα της πατριωτικής αυτής Ληκύθου!

ΜΙΑ ΕΞΟΧΗ

παρωδία δημοσίευσε ή Πατρινή «Έσπέρα». Έπιγράφεται: «Τά Φοιτητικά, μια προσφώνησι στον Πατριάρχη» κ' είναι καμωμένη από τή φωτογράφο κ. Ι. Άρβανιτόπουλο.

Η «Έσπέρα» τήν περασμένη έβδομάδα άναδημοσίευσε τήν πρώτη στροφή αυτής της παρωδίας. Μ' άξίζει να δημοσιευθί άλάκαιρη, γιατί έτσι μόνάχα φαίνεται ή όμορφιά της και της σάτυρας της ή δριμύτητα:

Πώς τους θωρείς άκίνητος; Πού τρέχει ό λογισμός Σου; Γιατί τήν πατερίτσα σου, πού έχεις 'ς τή πλευρά σου, Δέν τή σηκώνεις να κτυπής αυτούς με τή κουμπούριζ, Πού κάθε τόσο κάνουνε και νέα νταβατούρια;

Γιατί, Πατέρα, μοναχά με τρία δάχτυλά Σου Εύχαις τους δίνεις κι' εύλογιάς με όλην τήν καρδιά Σου, Και δεν άνοίγεις κι' άλλα δυό να τους βλογής καλλίτερα, Άφού ή πατερίτσα σου δεν φθάνει πηδ μακρύτερα;

Γιατί κάθε μετάφρασι της έριδος τή μηλό Κατάντησι; Και δεν τους λές—Παιδιά, με τή καλή, Άν θέλετε να μη σας λυούν ποτέ τόν άφαλό Εύζωνο από τή ξύλο;

Μά μή νομίσης ό καυγάς έγένηκε γι' Ατός σου Δέν πρόκειται για τή σχολή, πούσφιζε τή λαιμό Σου Όπου οι Τούρκοι δέσανε μαζή σου τή κορόνι. Άλλο είναι τούτο τή σχολή. Αυτό τή λέν Κορδόνι.

Πώς τους θωρείς άκίνητος; Πού τρέχει ό λογισμός Σου; Δέν βλέπεις απ' τής κουμπουριάζ κοντεύει ό χαλασμός σου; Κι' άκόμη θές να εύλογής αυτούνο τή ρημαδι. Δέν νοιώθεις, πού σε βάλανε, πατέρα 'ς τή σημαδι;

Φύγε, πατέρα, απ' αυτού και μή χαλιέσαι χάρισμα Και μούντζω χειροπόδαρα, μή φής κανα τρομπάρισμα. Και από έθνομάρτυρα σε κάνουν μεχλιθάνη Γιατί ή τρόμπες έχουνε αντί νερό μελίσι.

Πάτραι 20 9βρίου 1903

ΙΩ. ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΟΣ φωτογράφος

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

- Ν. ΚΟΝΕΜΕΝΟΥ: Έπιστολή του κύρ Μιστριώτη.
— ΠΑΝΟΥ ΚΑΛΟΘΘΟΥ: Άρχή του Παραμυθιού.
— ΡΩΜΟΥ ΦΙΑΤΡΑ: Τραγούδια.

χρόνια χήρα: διάολε! πολλά πράγματα θά στερήθηκε σ' τή μαύρη τή χηρεία της! Σηκώθηκε τρεμουλιαστή, τρεμουλιαστή, σαν άνεμόδαρτη... τσιγκνίδα, πέταξε σ' ένα σχολίνο τή βαρεία σηγκούνα της, και στρογγυλοκάθησε ζετσίπωτα σιμά σ' τή γέρο.

— Σήκου, μωρ' κυρούμοιρε γέρο, σήκου! — Τούπε με μια κλαψιάρικη φωνή και τόν σκούνησε σ' τόν άγκωνα, σαν ειδη πώς αυτός δεν ειχε κέφι για έρωτα.

— Άει χάσ' διαλομαμούνα, γεδεντισμέν' του κερατά! Φτου! πανάθεμά σε! — Άποκρίθηκε κείνος, πνιγμένος απ' τή θυμό, και τράβηξε πιό πέρα με βλαστήμιες... Δεν ξέρω, με τή θεό, αν τή ίδιο θάκανε αν ήτανε καμμιά κοπελλούδα!

— Γλιέπς; δε με θέλ' πδι μ', δε με θέλ' ού μαύρος! οταίω 'γώ για; — Φώναξε ή γρηά σ' τόν κλέφτη, καιιωμένη λιγάκι για τού γέρου τήν περιφρόνησι.

— Φλια θέλ' κι' άγκαλιές ού περιδρομος! Γρηά τή μισοχείμνο ρέχτικε ξυλόγγουρο. Φτου! πανάθεμά σε να! Μωρή έχ' τή σκλή γδέτα; — Φώναξε απ' τήν άλλη μεριά ξαναμμένος ό γέρος και τή φυσούσε και δεν έκρύωνε!

— Τί κάνς, όρέ, αυτού σ' τού γέρο, τί τόν τυραγνίζς, χαζέ, και σκούζ' και ταράζεται! Άει

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Ο ΝΟΥΜΑΣ» παραχωρεί στους συνδρομητές και τακτικούς άναγνώστες του τή κέλουθα βιβλία, σχεδόν χάρισμα:

Του ΠΑΛΛΗ τήν «Ιλιάδα» (δυό τόμοι Α—Μ). Δρ. 1.—

Του ΚΑΜΠΥΣΗ: όλα τή έργα (τόμοι έδτά: Φάρσα της Ζωής, μυστικό τού γάμου.—Μις Άννα Κούζλεϋ.—Κούρδοι.—Δαχτυλίδι της Μάννας.—Άνατολή.—Βιβλίο των Συντριμιών.—Στά Σύγνεφα.—Διονύσου διθύραμβοι). Δρ. 3.—

Του ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ: τόν «Τίμωνα τόν Μισάνθρωπο» μεταφρασμένο από τόν Ηλία Βουτιερδίν. Δεπ. 30

Του ΗΑ. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΗ: τή «Σύννεφα» τραγούδια. Δεπ. 30

Του Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ: Τού Νουμά «Φαινόμενα και Πράγματα». (1900). Δεπ. 30

Τή ταχυδρομικά τή πληρώνουν οι άγοραστής.

ΣΑΙΕΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(συνέχεια)

Αί φλογεραί άκτινες του δεν με ταράτουν Έν ό με καιεί ή φλόγ' των ματιών σου και αν άθάνατος δεν ήμουν ή ζωή μου θά χάνετο ανάμεσα τού Ουρανού και γήινου Ηλίου. Σκληρός άχ! πόσον είσαι! Είσαι από γρανίτην ή σκληρός ως χάλυψ; Ω! Σ' είσαι άκαμπτότερος της πέτρας γιατί κι' ή πέτρα άκόμα άπαλαίνει όταν βραχχ'. Σ' έγέννησε γυναίκα και δεν μπορείς να αισθανθής τί είναι ό Έρως; Ω! Έάν ή μήτηρ σου ειχε τόσο σ' ήρην καρδιά δεν θά σ' έγέννη! Θ' άπέθνησκ' άτεκνος! Ποιά είμαι και με περιφρονείς; Στόν έρωτά μου ποιός κίνδυνος φολεύει; Ποιάν βλάβην

χάσ' σ' τήν κατάρτα!—Η φωνάρα τού καπετάνιου έβαλε κάθε κατεργάρη σ' τόν τόπο του. Έτσι της ήτανε γραμμένο της γρηάς... να θυμάται ως να πεθάνη μοναχά τόν άνδρα της.

Τήν ώρ' αυτή, πού γύρισε ό καπετάνιος, έγερνε να βασίλειψη ό ήλιος. Γύρω τή πλάγια τού βουναύ ή έκκλησιά, τή βράγια, ροδισαν, σαν τήν ντροπαλή τήν όφι της παρθένας σ' τού νηού τή γλυκοκύταγμα. Έφύσησε απ' τή βουνο δροσάτο άγεράκι και μάγευε κάθε ψυχή τού θυμαριού τή μυρό. Σημάναν τόν έσπερινό γλυκόλελα πουλάκια και όλα προσκυνήνησαν: τή λούλουδα, τ' άγέρι και τή ρυάκι τή τρελλό κι' ή πετλούουδα ή πλάνα!

— Πάει, όρ. παιδιά, είπ' ό καπετάνιος, πλάκωσε κι' όλας ή νύχτα: δεν έχομε καιρό να χάνουμε. Άκούτέ με καλά! Άρχισε καλά τή γλέντ' και καλά θά τελειώσ', πρώτα ό θεός κι' από δώ ό Άν-Νικόλας: 'Ιπόψε θά κάνουμε γάμο! Ούλ' είν' έτμα, ή νύφ', ού γαμπρός, ού κουμπάρος, ού παππας και τή στέφανη. Ως και κουφέτα για βρέθκαν! Τή προικιά θά τή δώσ' ό Άν-Νικόλας...

— Περιφρημα! Καλά σου τώπα πώς μπήκα σ' τή νόημα! Είπ' ό Νικολάκης σιγανά σ' τή γυναίκα του.

— Η νύφη, καπετάνιε μ' θέλ' μόν' ού γαμπρός